

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

3 sönd. i advent

”Bana väg för Herren”

Malaki 4:4-6

2 Petr 1:19-21

Matt 11:12-19

Ps: 107, 426, 39, 111

3 söndagen i advent är den stora profetsöndagen. Profeterna det var de som Gud sände med budskap till folket, för att påminna folket: Gud har inte glömt er, hans löften gäller än! Alla de gamla profeterna pekade fram mot Kristus, men den som stod längst fram i raden, närmast Kristus själv var Johannes döparen. Johannes är själva skärningspunkten mellan det gamla och nya förbundet. Fram till honom så var alla profetior förutsägelser. Ännu inte uppfyllda. Fram till Johannes så pekade skriften framåt.

Men med Johannes så börjar något unikt, nu börjar historiens profetior gå i uppfyllelse. Det som folket väntat på i hundratals år, det börjar nu bli en verklighet.

Som Petrus skriver i sitt andra brev och som vi fick lyssna till: ”Ingen profetia har förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av helig Ande har människor talat ord från Gud”.

När Gud utvalde Israel så hade han en avsikt med detta som gällde hela världen. Det gällde alla folk, inte bara Israels folk. När Abraham blev kallad så fick han ju höra: ”I dig ska *alla* släkten på jorden bli välsignade”. Det var för allas skull som han blev utvald.

Senare kom profeterna och förkunnade om hur denna välsignelse skulle förmedlas. Tidigt förstod de att Gud skulle sända en särskild person: Messias. Och just vid Johannes döparens tid så fanns det starka förväntningar om att Messias skulle komma. Förväntningar som ibland ledde fel: det skulle ske flera uppror mot romarna där självutnämnda Messiasgestalter stod i spetsen. När man talade om Messias så var det ofta i politiska termer: en ny kung David.

Men hade man läst lite noggrannare så skulle man förstätt att denne Messias inte var en vanlig kung eller människa. Han skulle visserligen härstamma från David. I Jesaja 11:1 säger profeten: ”En gren ska växa ur Jishajs avhuggna stam, ett skott skall skjuta upp ur hans rot”. Det är den profetia som inspirerat psalmen: ”Det är en ros utsprungen ur Davids rot och stam”. Eller ”Jesse rot” som vi sjöng förr i tiden.

Kungalinjen från David hade huggits av men det fanns alltså ett löfte om att en ny kung skulle uppstå. Och att denne någon inte skulle vara en vanlig människa, det förstår vi när vi läser den kända julepisteln ur Jesaja 9: ”Ty ett barn har fötts, en son är oss given. Våldet är lagt på hans axlar och detta är hans namn: Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig Fader, Fredsfurste”.

De första kristna hade inte skriften emot sig när de förkunna Jesus Kristus som Guds son, tvärtom. När de läste den på nytt såg Kristus överallt. De kunde frimodigt bejaka profeterna som de förstod var drivna av den helige Ande. Kristus är inte frånvarande i gamla testamentet. Han finns med, fast fördold. Jesus förutsägs i gamla och uppenbaras i nya testamentet.

Och allt började med Johannes, den störste av alla profeter. Han tar vid där gamla förbundets profeter slutade. Idag fick vi lyssna till de två sista verserna i gamla testamentet, ur profeten Malaki: ”Se jag sänder profeten Elia till er”. Profeten Elia som togs upp till himlen i en eldvagn, just han skulle komma tillbaka före Messias och förebåda hans ankomst. I judiska familjer så brukar man ofta duka en extra plats vid sabbatsmåltiden som står tom. Den är till för Elia när han kommer.

Detta löfte hängde i luften i 400 år ända tills Johannes kom in på scenen, om honom som Jesus säger: ”Han är Elia som skulle komma.” Inte så att han var en reinkarnation av Elia, men han förebådade Messias, han bar på Elias funktion och ämbete. Johannes funktion var att förbereda folket. Vissa trodde först att han var Messias, den som skulle komma, men själva pekade han envist på Jesus: det är honom som ni väntar på. Johannes var ju den förste som kände igen Jesus som Messias. Han var den ende profeten som faktiskt fick *se* den som han profeterade om. Jag föreställer mig att en hel del av Johannes anhängare hade sett Jesus tidigare, han fanns där i utkanten av hans krets. Men de begrep inte vem han var. Det behövdes en Johannes som pekade ut honom: där är han! Där är Guds lamm, det är honom ni ska följa!

Och när han gjorde detta hade han alltså hela gamla testamentets profeter i ryggen. Hela gamla förbundets tid var ett advent till det nya! Tiden från Abraham fram till Johannes var en förberedelse, Gud ville förbereda folket på Messias ankomst. Även om man missat det stora undret att Messias skulle vara Gud själv som besökte sitt folk så var hans ankomst ändå ingen överraskning.

Det här med förberedelse är alltså något som Gud är noga med. Och förberedelsearbetet är viktigt i alla sammanhang. Till exempel när man tapetserar där hemma; förberedelsen är viktigast. Väggarna ska slipas och spacklas, helst flera gånger. Slarvar man med förberedelsen så syns det obönhörligt när man satt upp de nya tapeterna. Minsta ojämnheter skiner igenom.

Nu handlar det om din förberedelse inför julen. Inför Messias, Guds sons ankomst. Han kom till världen, ja, men han måste också komma till dig. Du behöver förbereda ditt inre, ta till dig Johannes budskap. Den stora profeten Johannes blev själv grundligt förberedd inför Jesus ankomst. I tio års tid så var han eremit i öknen, en tid av förberedelse, hans egen personliga advent. Öknen formade honom och gjorde hans förkunnelse kristallklar som källvatten. Det var därför folk drogs till honom trots hans ofta obekväma budskap.

Är *ditt* liv ett advent? Ser du framåt, bereder du ditt inre för att ta emot honom som skall komma. Han som kom till världen, till Betlehem, han vill komma även till ditt hjärta.